

Jak to bylo na Tři krále

Byl leden, před svátkem Tří králů. Zimní krajina byla přikrytá bílou sněhovou peřinou. Mrzlo, jen praštělo. Ale sluníčko už vycházelo každý den o chvilku dřív a zapadalo později, než včera. Proto se říkalo:

*Na nový rok o slepičí krok.
Na Hromnice o hodinu více.*

Ve světnici u Tomšů panovala pracovní pohoda. Ozývalo se ťukání paličkou. To táta Tomeš vyřezával ze dřeva sochu anděla. Honzík s Andulkou seděli u stolu a se zaujetím něco vyráběli z papíru. Honzík se totiž rozhodl, že půjdou s Martínkem na tříkrálovou koledu. A protože byli jen dva, že přiberou taky Andulku. Ale napřed musí vyrobit královské koruny. Sebevědomý Honzík se do

toho s vervou pustil. Z tvrdého papíru vystříhoval zubatou korunu a Andulka staršího bratra jen obdivně sledovala.

Cvakla klika a děti se v očekávání podívaly ke dveřím. Vešla Mařenka, celá zachumlaná ve vlňáku, a vesele oznámila: „Tak jsem milým třem králům přinesla svěcenou křídu. Aby se zítra mohli podepsat na všechny dveře.“

Položila křídu do modré mističky na kredenci a samo sebou, že Honzík se hned na ni běžel podívat. Mázl prstem po křídě a zamračil se: „Ta je školní – a ne svěcená!“

„Bodejť, že školní!“ zasmála se Mařenka. „Dal mi ji Janek a já ji nechala v kostele posvětit!“

Andulka pohrozila Mařence prstem: „Říká se pan učitel Janek!“

